

Μυρτώ Κάζη

Είμαι Εδώ

Μια ιστορία για τη ζωή που πάντα συνεχίζεται

Εικονογράφηση
Ασπασία Ευδέα

διόπτρα

Πρόλογος

Το *Είμαι Εδώ* γεννήθηκε από μια εμπειρία απώλειας και από το θάρρος που είχε η συγγραφέας να τη βιώσει ακριβώς όπως ήταν: δύσκολη, σκοτεινή, αποδιοργανωτική. Η Μυρτώ είναι ένας άνθρωπος εξαιρετικά δημιουργικός· στη ζωή της συνδέει διαρκώς ανθρώπους, ιδέες και κόσμους. Με μια πηγαία αισιοδοξία καταφέρνει από παιδί να κάνει τα πάντα γύρω της να μοιάζουν όμορφα και μαγικά.

Ωστόσο, αυτό το παραμύθι δεν γράφτηκε από τη «λαμπερή Μυρτώ». Γράφτηκε από τη Μυρτώ που άντεξε να παραμείνει παρούσα καθ' όλη τη διάρκεια μιας δύσκολης απώλειας· από τη Μυρτώ που άντεξε να πονέσει χωρίς να χρειαστεί να μετατρέψει τον πόνο της άμεσα σε φως. Και ακριβώς γι' αυτό, η αλήθεια που αναδύεται μέσα σε αυτό το παραμύθι είναι αυθεντική.

Στην κλινική εμπειρία γνωρίζουμε με ακρίβεια αυτό που η συγγραφέας έμαθε βιωματικά. Το πένθος δεν αφορά την εξαφάνιση του δεσμού αλλά τον μετασηματισμό του. Όταν ο πόνος μπορεί να βιωθεί, ο άλλος δεν χάνεται· εσωτερικεύεται. Γίνεται μια σταθερή, εσωτερική παρουσία που συνεχίζει να προσφέρει ασφάλεια και νόημα.

Το *Είμαι Εδώ* γράφτηκε για να προσφέρει στα παιδιά και στους ενήλικες την αίσθηση ότι η αγάπη συνεχίζει να υπάρχει, ακόμα κι όταν αυτός που αγαπάμε πεθαίνει· ότι οι άνθρωποι και οι σχέσεις που μας διαμόρφωσαν δεν χάνονται, αλλά συνεχίζουν να κατοικούν μέσα μας.

Το παραμύθι αυτό ψιθυρίζει γλυκά αυτό που όλοι έχουμε ανάγκη να ακούσουμε όταν χάνουμε ανθρώπους με τους οποίους έχουμε συνδεθεί βαθιά: *Μπορεί να μην τους βλέπουμε· μπορεί να μην τους ακούμε· αλλά είναι πάντα μαζί μας.*

Ζωή Στραβοπόδη
ψυχολόγος

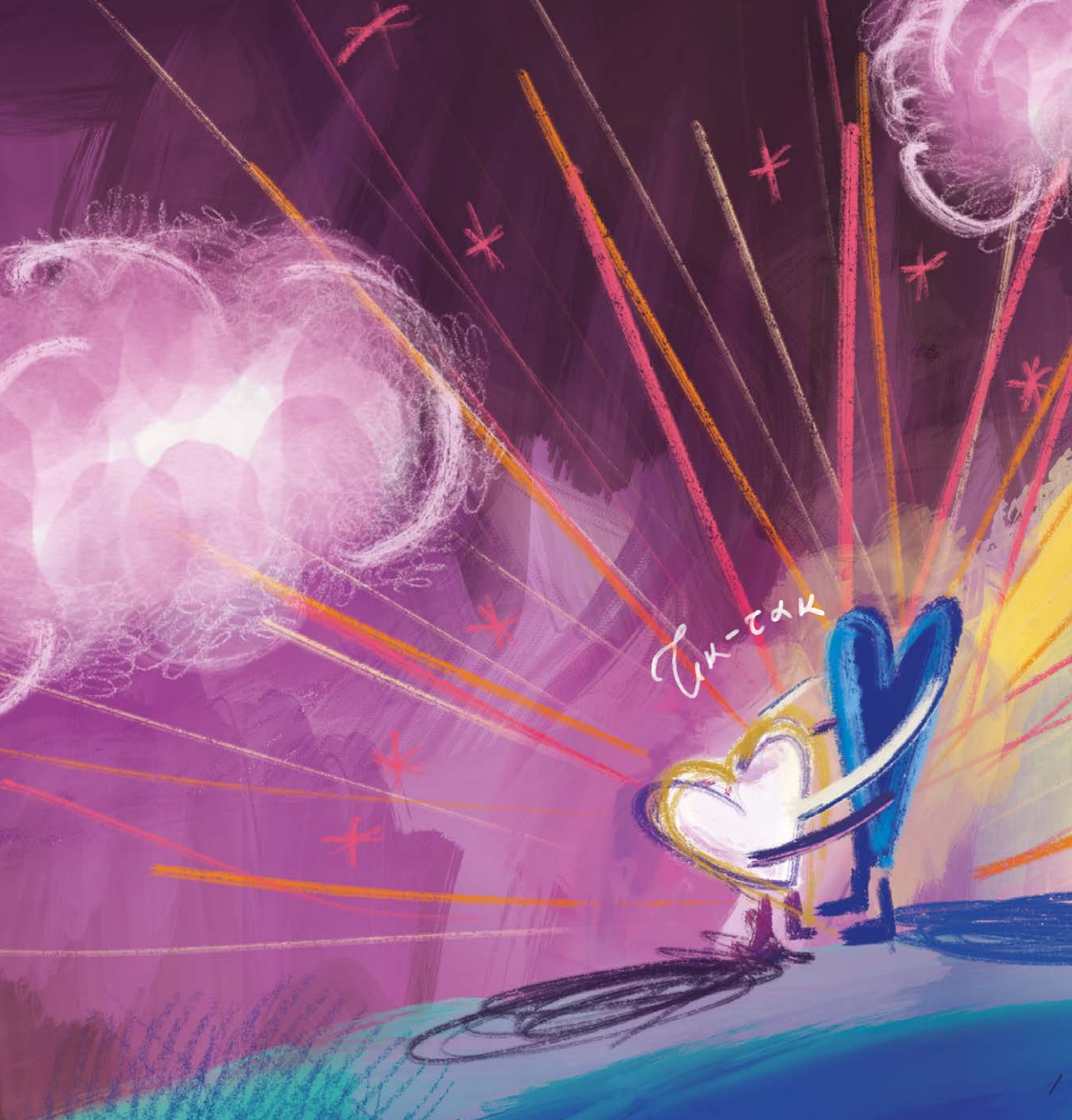

Ήταν κάποτε μια καρδιά, που χτυπούσε δυνατά.
Τικ τακ, τικ τακ, τικ τακ.
Ο χτύπος άλλοτε ηρεμούσε και άλλοτε δυνάμωνε.

A child in a purple dress is depicted in a dreamlike, starry night sky. The child's chest is marked with a glowing yellow heart. The background is a deep blue with scattered yellow stars and a comet streaking across the scene. The overall mood is serene and magical.

Τικ-τακ αργά το βράδυ...

Τικ τακ, τικ τακ και την ημέρα.
Γρήγορα, ρυθμικά, ανυπόμονα.
Στο σχολείο, λίγο πριν
από την παράσταση,
όταν είχε διαγώνισμα.

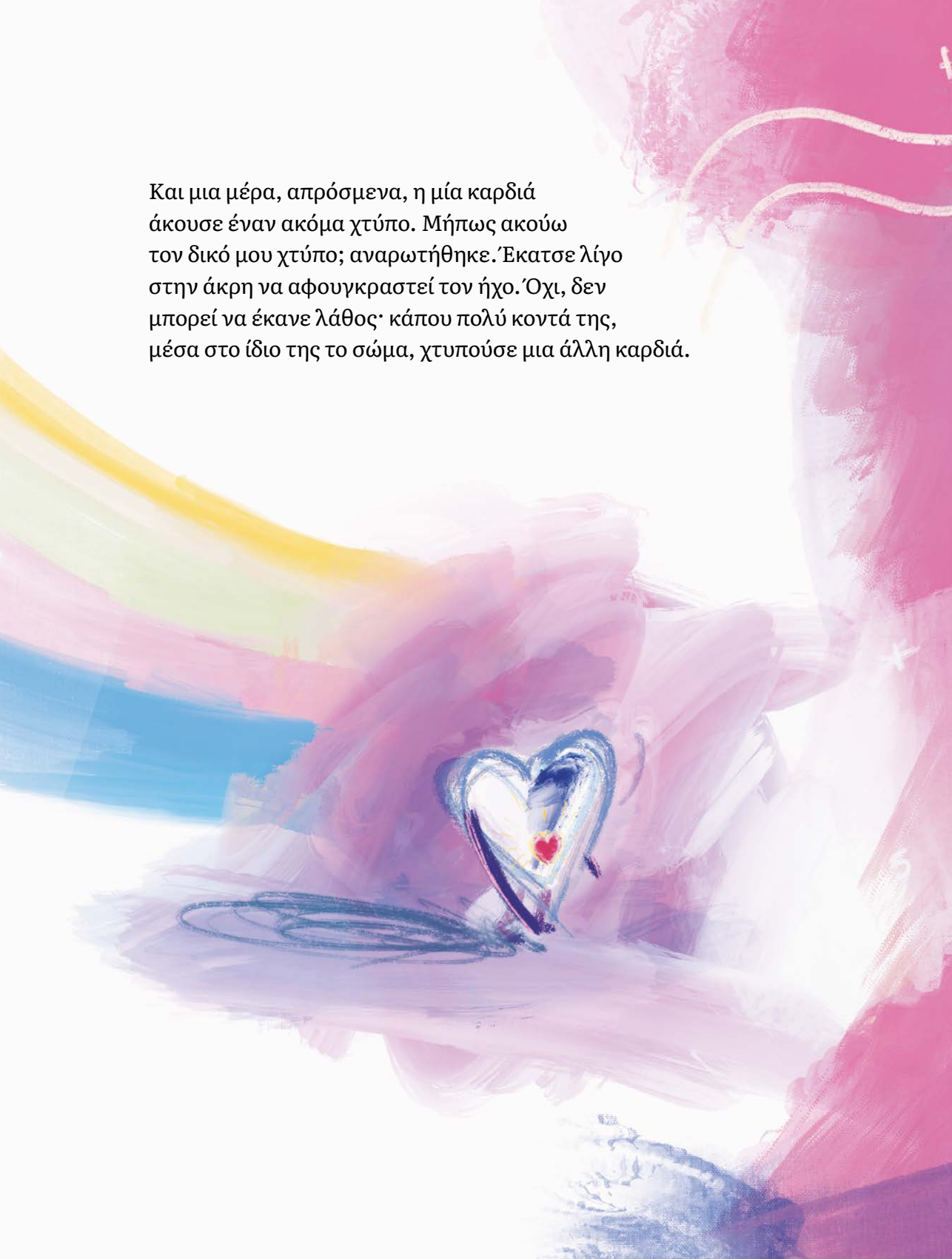

Πόσο έντονα χτυπούσε, όταν γνώρισε μια άλλη καρδιά.
Και την αγάπησε!
Η καρδιά αυτή ενώθηκε με την άλλη καρδιά.
Τα τικ τακ τους συγχρονίστηκαν. Και έτσι ξεκίνησαν
να χτυπούν, να ζουν και να ονειρεύονται μαζί.

Πόσο πιο δυνατές αισθάνονταν μαζί!

Και μια μέρα, απρόσμενα, η μία καρδιά
άκουσε έναν ακόμα χτύπο. Μήπως ακούω
τον δικό μου χτύπο; αναρωτήθηκε. Έκατσε λίγο
στην άκρη να αφουγκραστεί τον ήχο. Όχι, δεν
μπορεί να έκανε λάθος· κάπου πολύ κοντά της,
μέσα στο ίδιο της το σώμα, χτυπούσε μια άλλη καρδιά.

Ήταν μικροσκοπική μα τόσο δυνατή.
Θα έπρεπε να ήταν δική της,
η προέκτασή της... Η μικρή αυτή καρδιά
ήταν ταυτόχρονα τόσο «μεγάλη».
Και χτυπούσε μέσα στο ίδιο της το σώμα...

Τικ τακ η μία καρδιά, τικ τακ η άλλη.
Μαζί, αχώριστα χτυπήματα, ενωμένα
κάτω από ένα πέπλο μαγικό.